

[Forsvarsministeren.]

flyvevåben er i en sådan stand, at det vil kunne hindre enhver overflyvning, der måtte finde sted. En forudsætning for, at det danske flyvevåben kan træffe effektive foranstaltninger mod overflyvninger af Danmark, er, som jeg har meddelt i en redegørelse, der er tiltrådt af chefen for flyvevåbnet og af forsvarschefen, at vi har de nødvendige radaranlæg her i landet. De planer, der var udarbejdet vedrørende udbygningen af radaranlæggene til støtte for luftvåbnet, blev ændret sidste sommer, således som det fremgik af den redegørelse, jeg har udsendt, idet den amerikanske militærmission henstillede, at vi ændrede planerne og ventede lidt længere end oprindeligt forudset, fordi vi så kunne få det mest moderne materiel. Planerne blev ændret; man gik i gang med arbejdet i sommeren 1950, altså under den tidligere regering.

I den redegørelse, der blev udsendt herom, er der indløbet en skrivefejl. Der kom til at stå, at man søgte de nødvendige bevillinger til bygningsmæssige foranstaltninger hos finansudvalget i løbet af sommeren 1953. Det er ikke rigtigt, for de arbejder, der var forbundet med ændringer af planerne, var først tilvejebragt, således at man kunne søge bevillingerne til de bygningsmæssige foranstaltninger i november 1953, og 14 dage senere ydede finansudvalget de nødvendige bevillinger. Jeg tager anledning til at foretage denne rettelse her, men ellers må jeg mene, at den redegørelse, som den 8. maj blev udsendt fra forsvarsministeriet vedrørende flyvevåbnets forhold, er i stand til at holde i enhver henseende.

Alligevel har der været gjort forsøg på at vedligeholde den uro, der ulykkeligvis gennem længere tid har været omkring flyvevåbnet, og hvortil jeg i hvert fald for mit vedkommende absolut ikke har ydet noget bidrag. Jeg har gjort, hvad jeg har kunnet, for at få standset denne uro, og deraf fremgår de følelser, hvormed jeg har set på visse blades forsøg på at opretholde uroen ved hjælp af påstande, som i enhver henseende er uholdbare og ikke har noget at gøre med en saglig behandling af forsvarets anliggender. Der har været gjort forsøg på at fremkalde det indtryk i befolkningen, at jeg ved behandlingen af et canadisk tilbud om jagere til det danske forsvar skulle have

handlet uforsvarligt. Jeg har herom sagt til et par aviser, at mener man, jeg har handlet uforsvarligt, kan man kræve mig til regnskab for det her i tinget. Nu skal jeg, i det omfang som sikkerhedssystemet gør det muligt for mig, og på foranledning af en bemærkning fra det ærede medlem hr. Jørgen Gram om flyvevåbnet tage anledning til at sige, hvad der foreligger.

Det er rigtigt, at flyvevåbnet i 1953 fik meddelelse om, at Canada ville være villig til at stille et antal jagere af model 1947 til rådighed for NATO-lande. Der var ikke noget om, at Danmark kunne få nogen sikkerhed for, hvis det ville melde sig som liebhaver, at det kunne få andel i det antal maskiner, der blev stillet til rådighed fra canadisk side. Men 17. december modtog jeg fra flyvevåbnets chef en indstilling, hvori han på det bestemteste og med stærke saglige argumenter frarådede forsvarsministeriet at reflektere på det canadiske tilbud. I slutningen af marts måned fik jeg en ny skrivelse fra flyvevåbnets chef, hvori han havde ændret synspunkt, men under de overvejelser, som er foregået i forsvarsministeriet, er man nået til den konklusion, at man fremdeles må tillægge indstillingen af 17. december fra flyvevåbnets chef meget væsentlig betydning.

Dertil kommer imidlertid et helt andet forhold, som er væsentligt ved behandlingen af denne sag, og det er dette: eet er jo, at man modtager et tilbud om gratis flyvemaskiner, noget helt andet er, om man har piloter til at bemane disse maskiner med, og desværre forholder det sig sådan, at det danske flyvevåben er meget dårligt stillet med hensyn til piloter. Da man tog beslutningen om at opbygge et flyvevåben på 8 eskadriller, var det forudsætningen, at dette flyvevåben, når det var fuldt udbygget, skulle være bemandede med 367 piloter for at kunne virke tilfredsstillende. Da den nuværende regering tiltrådte, havde man et antal på 170, d. v. s. der var altså en kolossal mangel på piloter indenfor det danske flyvevåben.

Man har ikke fået den tilgang af piloter, man havde håbet på og regnet med. Denne mangel på tilgang af piloter har gjort sig gældende over den periode, hvori opbygningen af flyvevåbnet har fundet sted, nemlig fra 1. oktober 1950 og til dato, og jeg